

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoP/65/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5711216396
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5711216396.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: L. M., nar. XX. XX. XXXX, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin ako opatrovníkom, bytom ako matka, dieťa rodičov - matky: K. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., ul. T. č. X/XX, zastúpená splnomocnenou zástupkyňou JUDr. U. P., advokátkou so sídlom U., ul. J. M. č. XX a otca: PaedDr. V. M., nar. XX. XX. J., bytom Y. č. XX, o návrhu matky o zvýšenie výživného, o odvolaní matky dieťaťa a otca dieťaťa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 12P/322/2011-145 zo dňa 2. apríla 2012, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č. k. 12P/322/2011-145 zo dňa 02. 04. 2012 Okresný súd Martin zaviazal otca k povinnosti prispievať na výživu maloletého L. M., nar. XX. XX. XXXX, zvýšené výživné v sume 110 eur mesačne, počnúc dňom 15. 12. 2011, splatných vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Nedoplatok na výživnom splatný za čas od 15. 12. 2011 do 31. 03. 2012 v celkovej výške 210 eur, zaviazal otca splácať v splátkach po 10 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšku návrh matky zamietol. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Týmto došlo k zmene rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 9C/161/2009 zo dňa 17. 03. 2010 v časti o výživnom.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že: „...Naposledy bolo o výživnom rozhodované v roku 2010, keď súd v tom čase prihliadal na vtedajšie majetkové pomery rodičov. Od tohto obdobia do podania návrhu matkou uplynuli 2 roky, avšak za toto obdobie sa podstatne zmenili pomery na strane dieťaťa, ako aj na strane otca a matky. S prihliadnutím na vek dieťaťa, zdravotný stav, ako aj na náklady spojené s nástupom do základnej školy, došlo na jeho strane k zvýšeniu životných nákladov a to hlavne na ošatenie, stravu ako i v súvislosti so zdravotným stavom dieťaťa. Pritom pomery sa zmenili aj na strane otca, keďže v čase posledného rozhodovania bol nezamestnaný, poberal dávku v nezamestnanosti vo výške 570 eur mesačne, v čase súčasného rozhodovania otec pracuje v Matici Slovenskej s priemerným čistým príjmom 596 eur. Matka v čase posledného rozhodovania bola zamestnaná v Kauflande s príjmom 408 eur mesačne. V súčasnej dobe je matka zamestnaná s príjmom 428 eur mesačne, poberá rodinné prídavky na jedno dieťa. V čase posledného rozhodovania maloletý navštevoval materskú škôlku, v súčasnej dobe navštevuje 1. ročník základnej školy, má problémy imunologického charakteru. V zmysle zákona o rodine má byť životná úroveň detí a rodičov rovnaká. Súd je tiež povinný prihliadnuť aj na osobnú starostlivosť rodiča o deti. Táto osobná starostlivosť je postavená na roveň finančným plneniam, pretože matka maloletému dieťaťu nezabezpečuje len nákup stravy a ošatenia, ale zabezpečuje aj všetky ostatné jeho potreby a to bývanie, stravovanie, hygienu, zabezpečenie lekárskej starostlivosti a pod. Otec je s dieťaťom v kontakte, zakupuje darčeky, oblečenie, výživné platí pravidelne. Zákon pred potreby rodiča stavia potreby dieťaťa.

Súd zvýšil výživné počnúc dňom 15. 12. 2011 vo výške 110 eur mesačne, majúc za to (ako vyplynulo z dokazovania), že už v tomto období pomery na strane dieťaťa odôvodňovali zvýšenie výživného v súvislosti s jeho fyzickým a psychickým vyspíevaním a celkovým zvýšením výdavkov, súvisiacich so zabezpečením základných životných potrieb dieťaťa, berúc pritom do úvahy nevyhnutné náklady matky, súvisiace so zabezpečovaním základných životných potrieb pre dieťa, čo do stravy, ale hlavne z dôvodu nástupu na základnú školu. Za podstatnú zmenu na zvýšenie výživného súd vyhodnotil tú skutočnosť, že v čase podania návrhu maloleté dieťa navštevovalo materskú škôlku a v tejto súvislosti sa podstatným spôsobom zvýšili výdavky na dieťa.

Súd stanovil výšku výživného na sumu 110 eur s účinnosťou od 15. 12. 2011 mesačne z toho dôvodu, že od posledného rozhodovania je v možnostiach otca plniť výživné v takto stanovenej výške, nakoľko doterajšia výška výživného by bola v zásade primeraná, avšak iba v tom prípade, ak by výživné bolo určené vo výške 110 eur na pokrytie bežných potrieb maloletého dieťaťa, ako je strava, oblečenie, bývanie a pravidelné náklady v súvislosti s návštevou základnej školy. Podľa znalosti súdu jednak z vlastnej praxe a jednak z verejne prístupných štatistických údajov ohľadne priemerných nákladov na dieťa vo veku maloletého L. prístupných na internete, je možné konštatovať, že tieto sa pohybujú na úrovni 200 eur mesačne. Po vyhodnotení skutkových okolností, súd dospel k záveru, že súdom stanovené výživné je primerané k možnostiam a schopnostiam otca a hlavne potrebám maloletého dieťaťa. Treba konštatovať, že výživné má predovšetkým spotrebný charakter a teda je určené na pokrytie bežných dennodenných potrieb a v tomto smere suma 50 eur nepokrývala tieto náklady v súvislosti s potrebami maloletého dieťaťa. Pokiaľ ide o argumenty otca, týkajúce sa nesúhlasu s platením vyššieho výživného z dôvodov platenia stavebného sporenia a životnej poisťky, treba konštatovať, že tieto inštitúty majú charakter sporiaci a dlhodobý, pričom maloleté dieťa prakticky až do dovŕšenia veku plnoletosti nemá z týchto finančných produktov uzavretých otcom, nijaký ošoh z hľadiska uspokojovania dennodenných potrieb. Okrem toho je nesporné, že nakladanie s týmito finančnými produktmi je prakticky do dospelosti maloletého v rukách otca, ktorý ich môže podľa svojej vôle zrušiť, zmeniť účel použitia podľa svojho uváženia. Uvedené je v príkrom rozpore s účelom plnenia vyživovacej povinnosti povinného rodiča. Samozrejme, že otcovi nič nebráni, aby na báze dobrovoľnosti takto uzavreté záväzky vo vzťahu k stavebnej sporiteľni, resp. poisťovni plnil i naďalej, avšak za súčasného plnenia vyživovacej povinnosti, ktorá mu bola určená týmto rozhodnutím súdu. Na strane otca, z hľadiska hodnotenia jeho majetkových pomerov neboli zistené také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že otec hospodári s majetkom, ktorý výrazne prekračuje jeho príjmy dosahované zo závislej činnosti. Okrem toho otec nemá inú vyživovaciu povinnosť, pričom ani matke vyživovacia povinnosť nepribudla. Pokiaľ ide o argumenty otca, ktoré sa týkali zakupovania oblečenia pre maloletého syna a s tým súvisiace náklady, treba konštatovať, že výsluchom oboch rodičov bolo nesporne zistené, že tieto veci zostávajú v dispozícii otca a syn ich používa v čase, kedy je realizovaný styk otca s maloletým. Súdu je zrejmé, že zakupovanie vecí pre maloletého otca finančne zaťažujú, avšak treba konštatovať, že úlohou otca, ako povinného rodiča nie je povinnosť pokrývať výdavky spojené s bežnými potrebami dieťaťa, do ktorých patrí i oblečenie, pretože tieto sú zahrnuté vo finančnom vyjadrení určeného bežného výživného stanoveného rozhodnutím súdu. V prípade, že matka neposkytne dieťaťu adekvátne oblečenie pri realizácii styku otca s dieťaťom, toto možno považovať za možnú formu marenia výkonu rozhodnutia, nakoľko matka je povinná dieťa na styk riadne pripraviť, čo zahŕňa i poskytnutie potrebného počtu kusov oblečenia, zodpovedajúceho hygienickému štandardu dieťaťa a vonkajším poveternostným podmienkam. Ak k takýmto nezrovnalostiam dochádza, je evidentné, že medzi oboma rodičmi naďalej pretrváva neprimeraná komunikácia, ktorá je v každom prípade na škodu jednak obom rodičom a to najmä z finančného hľadiska a v konečnom dôsledku aj na škodu záujmov maloletého dieťaťa. V tomto kontexte treba dať do pozornosti obom rodičom, že je ich povinnosťou nastaviť vzájomnú komunikáciu tak, aby do budúcnosti vedeli otázky týkajúce sa maloletého dieťaťa riešiť konštruktívne, predovšetkým s ohľadom na záujmy a potreby maloletého dieťaťa. Na záver treba konštatovať, že pokiaľ predchádzajúcim rozhodnutím súdu bola uzavretá dohoda o výživnom v tom smere, že druhá časť výživného má sporiaci charakter, tu treba konštatovať, že z hľadiska Zákona o rodine je možné aplikovať aj inštitút tvorby úspor, avšak tento je potrebné aplikovať tým spôsobom, že peňažné prostriedky sú vkladané na osobitný účet maloletého dieťaťa, s ktorým má právo disponovať oprávnený rodič dieťaťa, t.j. ten, ktorému je dieťa zverené do osobnej starostlivosti s tým, že na čerpanie týchto prostriedkov je nevyhnutný súhlas súdu. Preto, ak sa otec zaviazal na úhradu vyššie uvedených platieb, tento záväzok môže vykazovať známky občianskoprávneho vzťahu avšak pre otca z pohľadu podieľania sa na plnení vyživovacej povinnosti nemá prakticky žiaden právny význam. Osobitne za situácie, kedy bežné výživné určené vo výške 50 eur evidentne nezodpovedá potrebám dieťaťa, na ktorých je povinný podieľať sa

otec vo vzťahu k jeho finančným možnostiam, i keď ohľadne tejto skutočnosti bola uzavretá rodičovská dohoda.

Vo zvyšku súd návrh matky zamietol, keďže aj matka okrem osobnej starostlivosti má povinnosť sa podieľať na plnení výživovej povinnosti aj finančným plnením.

Pri takto určenom výživnom otcovi vznikol nedoplatok od 15. 12. 2011 do 31. 03.2 2012 v celkovej výške 210 eur, ktorý súd otcovi povolil splácať v splátkach po 10 eur počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok. Nedoplatok na výživnom bol určený ako rozdiel súm stanoveného výživného a doteraz plateného výživného, čo za jeden mesiac činí 60 eur. Pri nedoplatku za obdobie 3 mesiacov a 15 dní tento predstavuje čiastku 210 eur...“.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 146 ods. 1 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie sa mohlo začať i bez návrhu. Vzhľadom k tomu, že konanie v prejednávanej veci mohlo byť zahájené i bez návrhu a prvostupňový súd pri rozhodovaní o trovách konania nezistil ani žiadne zvláštne okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie náhradu trov niektorému z účastníkov rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podali odvolanie tak matka, ako aj otec dieťaťa.

Matka dieťaťa prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne odvolací súd žiadala, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a jej návrhu na zvýšenie výživného v celom rozsahu vyhovel. Zaviazal teda otca dieťaťa k plateniu výživného v sume 180 eur mesačne, počnúc od 01. 12. 2011.

Prvostupňovému súdu vytýkala, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku čoho aj vec nesprávne právne posúdil. Navyše odôvodnenie napadnutého rozsudku označila za rozporné, v nesúlade s jeho výrokovou časťou v časti výšky zvýšeného výživného.

V podrobnostiach uviedla, že prvostupňový súd pri určení výživného nezobral do úvahy skutočnosť, že otec sa svojím pričinením vzdal výhodnejšieho zamestnania na Meste Martin v apríli 2009, a tým sa vlastným pričinením vzdal lepšieho príjmu, ktorý si mohol udržať až do súčasnosti. Otec svoj pracovný pomer, ktorý mal so zamestnávateľom Mestom Martin ukončil bez udania dôvodu, a to dohodou. Na pojednávaní sa zámerne vyhýbal zdôvodneniu príčin skončenia pracovného pomeru s Mestom Martin a súd reálne odôvodnenie otca nepožadoval.

Navyše matka dieťaťa má vedomosť, že otec je trestne stíhaný pre trestný čin, ktorého sa mal dopustiť v rámci výkonu práce pre zamestnávateľa Mesto Martin a vec je už v štádiu konania pred súdom po tom, čo proti otcovi bola podaná obžaloba a bolo mu vznesené obvinenie.

V každom prípade otec dieťaťa na základe pracovného pomeru s Mestom Martin v tom čase zarábala minimálne 700 eur v čistom a nemal výdavky na dochádzanie do práce do Žiliny. Od tohto času si nenašiel zamestnanie, v ktorom by dosahoval porovnateľné príjmy. Súd túto skutočnosť vôbec nezobral do úvahy pri hodnotení príjmov na strane otca a jeho reálnych zárobkových možností.

S výškou výživného v čase predchádzajúceho rozhodnutia matka dieťaťa súhlasila, nakoľko mala obavy zo správania sa otca dieťaťa. Preto, aby dosiahla rozvod manželstva, súhlasila s jeho podmienkami.

Za ďalšie, okresný súd pri rozhodovaní nezobral do úvahy skutočnosť, že otcovi dieťaťa po rozvode manželstva a vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva odpadli náklady spojené s financovaním bývania (hypotéka, inkaso, energie). Otec žije s rodičmi a bratom v rodinnom dome, ktorý je vo vlastníctve rodičov, na chod domácnosti prispieva sumou 65 eur.

Situácia matky ohľadom bývania je po rozvode a vyporiadaní BSM značne finančne zložitejšia a náročnejšia. Platí splátky hypotekárneho úveru na bývanie, ktorý na seba po vyporiadaní BSM prevzala vo výške 210,19 eur mesačne. Predmetný úver bude splácať ešte 13 rokov. Jej mesačné náklady spojené s užívaním bytu predstavujú sumu cca 150 eur. Matka dieťaťa teda vynakladá podstatne vyššie výdavky, aby zabezpečila bývanie pre seba a maloletého L. ako otec. Súd taktiež ani na túto skutočnosť

nijakým spôsobom nereflektoval pri rozhodovaní o rozsahu vyživovacej povinnosti. Nezohľadnil to, že otec dieťaťa ešte inkasoval sumu 11.800 eur titulom vyporiadania BSM od matky. Uvedenú sumu mal okresný súd zahrnúť do otcových príjmov. To isté platí aj o finančných prostriedkoch v sume 2.900 eur, ktoré otec dieťaťa vybral z účtu stavebného sporenia maloletého L., pričom sa jednalo o peniaze, ktoré dieťa dostávalo aj od rodiny zo strany matky na sviatky, od starých rodičov a pod. Išlo o peniaze, ktoré účastníci konania sporili účelovo pre maloletého L.. Tieto peniaze sa kvôli otcovi k synovi nedostali, pretože ich spotreboval výlučne sám. Z takto vysokej sumy financií mohla matka pokryť napr. kúpnu nábytku pre L., bicykel, dovolenku, letný tábor, návštevu kultúrnych i športových podujatí. Otec dieťaťa pritom svojím správaním matke so starostlivosťou o maloletého L. okrem platenia výživného nijako nepomáha. Neposkytuje matke žiadne oblečenie a iné veci, ktoré synovi zakúpi, syn ich môže užívať iba počas pobytu u otca.

Rozpor odôvodnenia rozsudku s jeho výrokovou časťou odvolateľka videla v tom, že aj napriek konštatovaniu okresného súdu, že primerané náklady na dieťa vo veku maloletého L. sú 200 eur, stanovil výživné len v sume 110 eur mesačne, nezohľadňujúc osobnú starostlivosť matky o syna. Matka dieťaťa vzhľadom na jej nízky príjem nie je schopná užiť maloletého L. zo sumy súdom stanoveného výživného 110 eur mesačne. Doposiaľ jej museli pomáhať finančne rodičia, ktorí sú už starí, a tiež nevládzu. Maloletý L. má predsa svojho otca, ktorý by sa mal podieľať na jeho výžive, aj syn má právo na porovnateľnú životnú úroveň ako otec. Maloletý L. je šikovné dieťa, avšak matka ho nemôže dať na rôzne voľno-časové krúžky a zabezpečiť iné aktivity rozvíjajúce jeho osobnosť, pretože si ich nemôže dovoliť. Výška zvýšeného výživného v sume 180 eur mesačne je preto primeraná odôvodneným potrebám maloletého vzhľadom na jeho vyspievanie a zdravotný stav a zároveň zodpovedajúca majetkovým a osobným schopnostiam otca dieťaťa o to viac, že keď ide o jeho jediné dieťa, jedinú vyživovaciu povinnosť.

Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení zo dňa 10. 05. 2012 odvolaciemu súdu odporučil odvolaniu matky dieťaťa vyhovieť poukazujúc na to, že otec nemá inú vyživovaciu povinnosť, dieťa je nadané, vykazuje veľmi dobré výsledky v škole, je aktívne, má veľa záujmov, ktoré je potrebné zo strany rodičov podporovať a financovať. Ten rodič, ktorý je finančne, materiálno lepšie zabezpečený, by mal z morálneho hľadiska dopriať svojmu dieťaťu vyšší životný štandard.

Otec dieťaťa v podanom odvolaní odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a návrh matky dieťaťa na zvýšenie výživného zamietol.

Tiež prvostupňovému súdu vytýkal to, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ich vyhodnotenie, nesprávne právne posúdenie, napokon aj rozpornosť odôvodnenia rozsudku s jeho výrokovou časťou.

V podrobnostiach uviedol, že prvostupňový súd pri určení výšky výživného nezobral do úvahy skutočnosť, že aj matka dieťaťa má okrem osobnej starostlivosti povinnosť podieľať sa na plnení vyživovacej povinnosti aj finančným plnením, že zákon pred potreby matky stavia potreby dieťaťa a že maloletý je jediným dieťaťom matky, a preto by aj matka mala vynakladať zvýšenú aktivitu na dosahovanie vyššieho príjmu. Opak je pravdou. Ako vyplynulo zo samotného súdneho konania, matka v čase po rozvode z vlastnej iniciatívy 3x zmenila svoje zamestnanie, a to vždy s nižším a nižším čistým mesačným príjmom - Kaufland SR od 14. 08. 2009 do 08. 08. 2011 480 eur, TESCO Stores SR od 08. 08. 2011 do 15. 01. 2012 470 eur a AVANTI Tours od 16. 01. 2012 428 eur. Nejedná sa pritom o malú čiastku, ide o sumu 52 eur každý mesiac. Toto treba považovať za jasné, účelové konanie. Nie je úlohou otca, ani samotného inštitútu výživného kompenzovať túto jej finančnú stratu zapríčinenú jej slobodným a nezodpovedným rozhodnutím. Neobstojí tvrdenie, že zamestnávateľa zmenila preto, lebo sídlili v Košútoch, teda v mieste jej trvalého pobytu, pretože aj firma Kaufland sídli na tom istom sídlisku Martin - Košúty II. a je vzdialená od bytu matky 3 minúty pešo.

Nelogické a nepochopiteľné v tejto súvislosti je skutočnosť, že matka si, ako sama tvrdí v zlej finančnej situácii, zakúpila a prevádzkuje osobné motorové vozidlo, keď býva a pracuje na istom sídlisku, kde syna navštevuje základnú školu, kde ona i syn majú svojich lekárov i lekárne a kde žijú jej rodičia. Matka sa jednoznačne nenachádza v zlej finančnej situácii. Otec dieťaťa si pritom porozvodovú situáciu riešil bývaním u svojich rodičov. samostatné bývanie, či splácanie úveru si nemôže dovoliť. Rovnakú možnosť

mala a má aj matka. Jej rodičia bývajú sami v 4-izbovom byte na rovnakom sídlisku ako v súčasnosti matka, v ulici presne oproti jej bytu. Rozhodnutie vziať si úver a bývať samostatne namiesto predaja alebo prenájmu bytu je jej vlastné. Syn pravidelne a často trávi v byte rodičov matky, pravidelne tu aj prespáva. Starí rodičia ho často vodia školy a zo školy, dokonca pri realizovaní styku s otcom ho často odovzdajú oni bez prítomnosti matky. Syn v byte matky netrávi ani víkendy. Právny víkend v mesiaci je u otca a nepárny víkend sa pravidelne zdržiava v rodinnom dome matkinej starej mamy v Y.. Za týchto okolností nie je nevyhnutné samostatné bývanie matky v 3-izbovom byte. Je to jej slobodné rozhodnutie, za ktoré si musí niesť zodpovednosť a finančné dôsledky sama.

Rozhodnutie okresného súdu je nesprávne aj preto, lebo nezobral do úvahy, že matka pri realizácii styku otca s dieťaťom dieťa na styk riadne nepripraví, teda neposkytne potrebný počet kusov oblečenia. Otec je preto nútený synovi kupovať spodnú bielizeň, ošatenie, obuv, hygienické potreby, kozmetiku a pod. O tejto skutočnosti otec informoval súd priamo na pojednávaní a matka nemala proti tomu žiadne námietky, nijakým spôsobom tvrdenie otca ani nepoprela, ani nevyvrátila. Nie je predsa chybou otca, že matka si neplní svoju povinnosť, za toto musí byť braná na zodpovednosť ona a nie finančne postihovaný otec.

Prvostupňový súd pri rozhodovaní o zvýšení výživného opomenul skutočnosť, že od dosiaľ právoplatného rozhodnutia o výške výživného sa zvýšil rozsah úpravy styku otca so synom, keď namiesto každého párneho víkendu od soboty 10.00 hod do nedele 16.00 hod je syn u otca, počas párných víkendov od piatku 15.30 hod do nedele 18.00 hod a polovicu jarných, veľkonočných, letných a zimných prázdnin, cez rodinné a iné sviatky. Náklady otca na stravu, voľno-časové aktivity, oblečenie a ošatenie syna pomerne stúpili. Rovnako prvostupňový súd nezobral do úvahy fakt, že počas letných prázdnin je maloletý u otca nepretržite od 15. 07. do 31. 07., nepretržite od 07. 08. do 22. 08., teda presnú polovicu výmery letných prázdnin, čo je 1/6 kalendárneho roka. Počas týchto dvoch mesiacov nenavštevuje základnú školu a výdavky na starostlivosť o neho majú otec a matka rovnaké. „Je preto absurdné, aby navyše počas týchto dvoch mesiacov (júl a august) otec matke platil vôbec nejaké výživné. Z akého dôvodu? Pretože je žena? Je to nielen výslovné uprednostňovanie jedného rodiča pred druhým, ale aj diskriminácia otca ako rodiča v konaní pred súdom. V 21. storočí jav hádam možný len na Slovensku. Rodičia majú zo zákona práva a povinnosti rovnaké. V tomto prípade ide preto o porušovanie základných ľudských práv a slobôd samotným súdom“.

Rozsudok prvostupňového súdu je nesprávny aj z dôvodu, že rozhodol o nedoplatku na výživnom za obdobie od 15. 12. 2011 do 31. 03. 2012. Otec v čase od 15. 12. 2011 do 31. 03. 2012 platil okrem výživného k rukám matky aj - podľa stále právoplatného rozhodnutia súdu - stavebné sporenie a investičnú životnú poisťku. V uvedenom období by teda platil súdom schválené výživné duplicitne.

Za nepravdivé označil odvolateľ to, že ukončil pracovný pomer s Mestom Martin nedôvodne, keďže pracovný pomer bol uzatvorený na dobu určitú. S konaním o zvýšenie výživného tento fakt preto nemá súvis.

Rovnako je nepravdivé, že matka bola nútená súhlasiť s podmienkami otca, aby dosiahla rozvod. Otec si nielenže rozvod prial a sám podal návrh na rozvod dňa 05. 06. 2009, ale aj v neskoršom návrhu matky na rozvod zo dňa 13. 08. 2009 sama matka uviedla, že si obaja manželia rozvod prajú. Osobu otca začala neprávom osočovať, očierňovať a krivo obviňovať až potom, ako jej oznámil, že bude súd žiadať o rozšírenie úpravy styku so synom, prípadne požiada súd o zverenie syna do striedavej starostlivosti oboch rodičov.

Suma 65 eur, ktorú otec prispieva rodičom na chod domácnosti bola v odvolaní právnu zástupkyňou matky vytrhnutá z kontextu. Je to suma, ktorou otec prispieva na vodu, elektriku a kúrenie v rodinnom dome rodičov. Nezahŕňa napríklad náklady na plyn, opravy rodinného domu, televíziu a pod. Nehovoriac už o výdavkoch na stravu, ošatenie, nutné dochádzanie do zamestnania, mobil, internet a iné, tak ako to vyplýva z vyjadrenia otca, ku skutkovým a právnym tvrdeniam zo dňa 08. 02. 2012. Matka má možnosť riešiť svoj spôsob bývania inou formou ako platiť úver, inkaso a disponovať zbytočne veľkým bytom, ktorý navyše ani riadne nevyužíva. Je zrejmé, že v tomto smere jej iniciatíva úplne absentuje. Tvrdenie matky o tom, že nič nevie o pôžičkách rodičov otca dieťaťa sú zlomyseľné a účelové. V priebehu súdneho konania sa k tomuto vôbec nevyjadrila. Rovnako ani počas súdneho konania, ani v podanom odvolaní neuvádza, z akého iného zdroja by mali byť získané financie na rozdiel medzi poskytnutým úverom a skutočnou kúpnu cenu bytu (200.000,- Sk), a taktiež odkiaľ by mali byť finančné zdroje, ktoré by pokryli rozdiel medzi poskytnutým leasingom na osobný automobil a jeho kúpnu cenu (cca 80.000,-

Sk). V čase odkúpenia bytu a nadobudnutia automobilu bola matka na rodičovskej dovolenke a otec pracoval ako učiteľ, pričom navyše denne dochádzal do zamestnania z Diakovej do Turčianskych Teplic, čiže 70 km denne precestoval. Bez finančnej pomoci rodičov otca, u ktorých v tom čase obaja bývali, by tieto transakcie jednoducho neboli možné. Nepravdivé je tvrdenie matky dieťaťa, že otec vybral a minul pre svoju potrebu stavebné sporenie svojho syna, na ktoré mala prispievať aj rodina matky dieťaťa. Pravda je taká, že matka, resp. jej rodina nevložila na synove sporenie, či poisťku, ani cent. Potom ako sa otec dozvedel, že bez jeho vedomia a udania dôvodu matka svojvoľne previedla synove úspory na svoju osobu, musela peniaze vrátiť na synovu zmluvu. Aby si však nemohla tieto peniaze privlastniť inokedy, otec ako zákonný zástupca maloletého syna počas trvania manželstva stavebné sporenie zrušil a peniaze použil v čase svojej nezamestnanosti na platby synovej životnej poisťky a na založenie a platby na nové stavebné sporenie syna, ako mu to vyplývalo z doteraz platného rozhodnutia súdu o výživnom. Zvyšnú sumu použil na nákup synovho oblečenia po rozvode manželstva, zakúpenie mobilu pre syna, nakoľko matka syna na styk s otcom nikdy riadne nepripravila. Za ďalšie, keďže otec po rozvode v byte matky kvôli synovi nechal viaceré elektrospotrebiče a u svojich rodičov nič z toho nemal, bol nútený zakúpiť tieto veci znova aj preto, aby maloletý syn mohol pozerať rozprávky počas pobytu u neho. Nemožno súhlasiť ani s tvrdeniami matky, že jej rodičia sú starí a nevládu, pretože stará matka maloletého L. má 54 rokov a starý otec 55 rokov. Obaja sú zdraví a zamestnaní na plný úväzok. Vlastnia 4-izbový byt na rovnakom sídlisku ako matka, chatu v Terchovej, či nový osobný automobil. Matke finančne nikdy pomáhať nemuseli. Toto tvrdenie je účelové. Pravdou je, že k rozpadu manželstva výrazne prispeli práve rodičia matky, s predmetným konaním však nie je žiaden súvis.

V závere podaného odvolania otec dieťaťa poukázal na to, že za svoj nízky finančný mesačný príjem si matka môže sama okrem iného aj tým, že v priebehu dvoch rokov až 3x z vlastnej iniciatívy zmenila zamestnanie, a to vždy s nižšou mzdou. Nesúhlasil s tvrdením, že by mal prejavovať zvýšenú aktivitu v dosahovaní vyššieho príjmu. Poukázal na to, že je po dvoch operáciách srdca, od roku 2008 sa lieči na glaukóm. Má scheuermannovu chorobu chrbtice, rovnako má chronickú steatózu pečene. S týmito zdravotnými problémami a nariadenou diétou súvisia nemalé finančné náklady na vyšetrenie, lieky a špeciálnu stravu. O všetkých týchto diagnózach matka vie, nakoľko nimi otec trpel nielen počas trvania manželstva, ale viacerými z nich aj pred uzavretím manželstva. Nie každé zamestnanie je preto preňho vhodné, napriek tomu sa snažil získať čo najlepšie platené miesto, čoho dôkazom je množstvo výberových konaní či konkurzov, ktorých sa zúčastnil. Na druhej strane zdravotný stav dieťaťa je dobrý, o čom svedčí aj lekárske potvrdenie vystavené jeho detskou lekárkou. Netrpí žiadnymi závažnými chorobami, pravidelne neužíva žiadne lieky. Okrem angíny, prechladnutia a kiahní chorý nikdy nebol.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ustanovením § 202 O. s. p., v odvolacom konaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1, 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to z nasledovných dôvodov:

Ako vyplýva z obsahu spisu, naposledy bolo o výške výživného na maloletého L., rozhodované v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 9C/161/2009, v ktorom rozsudkom zo dňa 17. 03. 2010 bola schválená dohoda rodičov, podľa ktorej sa maloleté dieťa zveruje do osobnej starostlivosti matke a otec sa zaviazal platením výživného vo výške 50 eur mesačne s tým, že otec sa zároveň zaviazal platiť stavebné sporenie v prospech maloletého dieťaťa vo výške 400 eur ročne a životnú poisťku vo výške 66,59 eur štvrťročne. V tom čase bola matka zamestnaná v Kauflande s čistou mzdou 408 eur, otec bol evidovaný ako nezamestnaný, poberal dávku v nezamestnanosti vo výške 570 eur. Maloletý L. navštevoval materskú škôlku, za ktorú sa hradil poplatok 33 eur poplatok.

Vychádzajúc zo skutkového stavu, tak ako bol doposiaľ zistený pred prvostupňovým súdom, bol aj odvolací súd toho názoru, že od posledného rozhodnutia o výške výživného, od ktorého uplynula doba dvoch rokov, došlo k podstatnej zmene pomerov odôvodňujúcej stanovenie vyššieho než naposledy určeného výživného na maloletého L. v sume 50 eur mesačne. Tak ako prvostupňový, aj odvolací súd videl podstatnú zmenu pomerov nielen v odstupe času od poslednej úpravy, v zhoršenom zdravotnom

stave dieťaťa, ale najmä v tom, že v predchádzajúcom období maloletý L. navštevoval materskú škôlku a v súčasnosti je už žiakom základnej školy, s čím pochopiteľne matke vzrástli všetky druhy nákladov.

Výšku výživného však súd neurčuje len v závislosti od odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa, ale aj od schopností a možností povinného, t. j. jeho rodičov. V tomto smere prvostupňový súd nevykonal dostatočné dokazovanie, skutkový stav nezistil úplne a správne, a preto aj rozhodol predčasne. Predovšetkým je potrebné uviesť, že prvostupňový súd sa v konaní nezaoberal všetkými rozhodujúcimi otázkami, ktoré boli účastníkmi - rodičmi maloletého dieťaťa vznesené. Zo strany matky najmä tým, že otec dieťaťa ukončil pracovný pomer u svojho predchádzajúceho zamestnávateľa dohodou bez udania dôvodu, a tým pádom sa vzdal možnosti vyššieho príjmu, ktorý dosahoval. Tiež sa náležite nezaoberal jej tvrdeniami o výbere finančných prostriedkov v sume 2.900 eur zo stavebného sporenia maloletého L.. Aj keď k obojm týmto tvrdeniam, ktoré odvolací súd považoval za zásadné, sa otec dieťaťa vyjadril v podanom odvolaní, bolo povinnosťou ešte prvostupňového súdu sa s nimi zaoberať a vysporiadať. Na druhej strane sa taktiež okresný súd dôsledne nezaoberal tým, prečo matka dieťaťa 3x zmenila svoje zamestnanie a či v tomto smere sa jednalo o skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na rozhodnutie súdu. Taktiež mal okresný súd zobrať do úvahy rozšírenie styku otca s dieťaťom od piatku do nedele namiesto od soboty do nedele, v ktorom čase jeho náklady na syna stúpili. Súčasne je ale potrebné poznamenať, že dieťa je ešte stále v útlom veku, prevažnú väčšinu času sa zdržuje u svojej matky, ktorá mu zabezpečuje vo zvýšenej miere osobnú starostlivosť, ktorá nahrádza finančné plnenie otca dieťaťa. V otázke nadobudnutia majetku z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvedení manželstva odvolací súd zastáva to stanovisko, že v danom prípade každému z rozvedených manželov sa dostáva v zásade rovnaké majetkové plnenie, a preto na uvedenú skutočnosť pri rozhodovaní o výške výživného nemožno prihliadať v smere posudzovania jednotlivých schopností a možností rodičov dieťaťa.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1, 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V tomto prvostupňový súd zistí aktuálne pomery rodičov maloletého dieťaťa ku dňu rozhodnutia a podľa nich nanovo stanoví rozsah zvýšenej vyživovacej povinnosti otca voči maloletému.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.